

Moartea unui fluture

Vîrzob Adriana-Monica

Sleit de puteri, se zbate-n agonie
Cu trupul încovoiat și aripi de hârtie
Perfect creionate-n nuanțe aurii
Cu ochii mari și negri, atât de grei, pustii.
Privesc cum soarele apune peste trupul lui.
Ii este frig și teama de noaptea cea dintâi.
De umbre întunecate, ce-i sunt necunoscute,
De lumi demult uitate, atât de reci, tăcute.
Cu-o ultima suflare încearcă a zbura
Dar aripile cad sub moartea mult prea grea
Încet își pleacă capul sărutând pământul,
Știind ca de astăzi, el, ii va fi mormântul.

Cu toți ne întristăm de un fluture moare
Dar de a omizii soarta cât ne pasa oare?
Și uneori se întâmplă sa ne apară-n cale,
În drumul vieții noastre ce duce tot la vale.
În straie sărăcăcioase adesea ea ne spune:
Ca va fii omida pan' soarele apune
De maine va zbura și va fi iubita
Asa cum n-a mai fost în viața de omida.